

Nr 337.

Av herr **Ericsson** i Kinna m. fl., i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 289, med förslag till lag angående ändrad lydelse av 4 § lagen den 17 juni 1938 (nr 287) om semester m. m.*

Det förslag till lag om semester för viss militär tjänstgöring m. m., som överlämnats till riksdagen genom proposition nr 289, utgör ett ytterligare bevis för statsmakternas omsorg gentemot de medborgare, vilka inkallats till militärtjänstgöring i anledning av den anbefallda förstärkta försvarsberedskapen.

Propositionen innebär att arbetstagare, vilka falla under lagen om semester av den 17 juni 1938, dels skola erhålla semesterersättning från staten för tid militärtjänstgöringen varat, dels lagstadgande om skyldighet för arbetsgivare att bevilja ledighet från arbetet under semestern. Därjämte innebär förslaget att inkallade, vilka i sin civila anställning icke falla under semesterlagens bestämmelser, i den mån deras militärtjänstgöring under år 1940 uppgått till minst 90 dagar, jämväl skola erhålla semesterersättning.

Principiellt sett innebär propositionen i denna senare del en utvidgning av nu gällande semesterlagstiftning till att omfatta grupper, vilka i sin civila anställning icke erhålla semester. Ävenså omspanner förslaget sådana arbetstagare, vilka i semesterhänseende kunna betraktas såsom privilegierade och därför icke omfattas av bestämmelserna i lagen om semester av den 17 juni 1938. Mot propositionens förslag att tillerkänna även sådana inkallade, vilka i sin civila anställning icke komma i åtnjutande av semester, rätt till semesterersättning, finnes måhända intet att erinra. Deparementschefens strävan efter att behandla alla inkallade lika beträffande semesterersättningen bör emellertid icke utsträckas så långt, att vissa grupper som varit inkallade till militärtjänstgöring komma i åtnjutande av semesterersättning från två håll.

Godkännes Kungl. Maj:ts proposition angående semester för viss militär tjänstgöring m. m. i oförändrat skick av riksdagen, så kunna vissa bland de inkallade komma att erhålla semesterersättning både från staten och civil arbetsgivare. Detta kommer att bli fallet beträffande en del stats- och kommunalanställda liksom för dem, vilka genom kollektivavtal eller andra överenskommelser tillerkännas full semesterrätt från sin civilanställning, jämväl för tid militärtjänstgöring varar. Detta kan icke vara riktigt. För dessa i semesterhänseende privilegierade grupper innebär nog propositionens förslag en överraskning, emedan vederbörande icke tänkt sig en lagstiftning på ifrågavarande område så generöst utformad.

Riksdagen synes oss böra besluta om införande av sådana bestämmelser i den föreslagna lagen om semester för viss militär tjänstgöring m. m. att semesterersättning endast utbetalas till sådana inkallade, vilka icke erhålla sådan ersätt-

ning från annat håll. Införande av ett sådant stadgande borde icke allt för mycket behöva försvåra lagens tillämpning. Utbetalningen av semesterersättningen skall ju ske först efter ansökan från den inkallades sida. Det synes sålunda vara tillräckligt med en bestämmelse i lagen av innehåll, att semesterersättning icke utbetalas av statsmedel för den händelse sådan ersättning erhålles från annat håll och ett stadgande om straff för den, vilken genom osanna uppgifter söker komma i åtnjutande av semesterersättning.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 289, som framgår av vad ovan anförts samt att vederbörande utskott måtte utarbeta de ändringar i lagtexten, vilka i anledning härav bliva erforderliga.

Stockholm den 10 juni 1941.

John Ericsson.

J. W. Mårtensson

Abel Andersson

i Löbbo.

J. A. Persson
i Tidaholm.

Gösta Andersson.